

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **F. M. A. B.**, zast. JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. května 2015, č. j. MV-61666-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. května 2015, č. j. MV-61666-4/SO-2015, **s e z r u š u j e** a věc se žalované **v r a c í** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náklady řízení v částce **20.829,- Kč**, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Vymazala.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím zamítla žalovaná odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „Ministerstvo vnitra“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 2. 2015, čj. OAM-1979-12/ZR-2014, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná zrekapitulovala průběh dosavadního řízení před orgánem I. stupně. Konstatovala, že žalobci bylo s platností ode dne 11. 11. 2013 uděleno povolení k trvalému pobytu. Dne 28. 4. 2014 byl Ministerstvu vnitra doručen rozsudek okresního soudu ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. 2T 35/2014, a na základě tohoto podnětu zahájilo Ministerstvo vnitra řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť byl odsouzen za to, že několik měsíců týral svou manželku. Jednání proti poškozené dosáhlo takové intenzity, že byla nucena vyhledat lékařské ošetření. Trestnou činnost páchal opakovaně, navíc i za přítomnosti nezletilého syna.

Žalovaná dále zrekapitulovala zjištění a závěry orgánu I. stupně ohledně definice pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Konstatovala, že pokud žalobce svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl až k pravomocnému odsouzení, toto jednání lze charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku. K tomu Ministerstvo vnitra odkázalo na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 4/2010-151 a rozsudky čj. 7 As 112/2011-65, čj. 9 As 71/2010-112 a na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 5/2009.

K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobce sice má na území České republiky manželku, s ní se však rozvádí, a to kvůli jeho násilné trestné činnosti páchané právě proti své manželce. Dále zde má nezletilého syna, s nímž má možnost vídat se jednou za zhruba 10 až 14 dní. Dle výpovědi manželky žalobce na syna nepřispívá. Ministerstvo vnitra dovodilo, že do rodinného života rozhodnutí nezasáhne nijak nepřiměřeně. K délce pobytu žalobce na území České republiky pak Ministerstvo vnitra zdůraznilo, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 11. 11. 2013, přičemž dle trestního rozsudku páchal trestnou činnost již v době, kdy o toto povolení žádal. Celková doba jeho pobytu na území České republiky je tedy dle jeho názoru celkem krátká. Navíc žalobce získal povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž tento účel již neplní. Dovodilo, že s ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce mimo jeho domovskou zemi vazby na jeho vlast nemohly být přerušeny.

S odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval s povolením k trvalému pobytu cizinec, který byl zdejším soudem odsouzen. Povolení k trvalému pobytu je vyjma státního občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. V této souvislosti poukázalo Ministerstvo vnitra na rozsudek Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, dle něhož je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků, a Úmluvu o právech dítěte, která připouští za určitých okolností (ochrana národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky nebo práv a svobod druhých) i oddělení dítěte od rodičů.

V reakci na odvolací námitky žalovaná uvedla, že dle jejího názoru byly podmínky pro aplikaci ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v daném případě splněny. Žalobce se nejdříve koncem roku 2013 dopouštěl minimálně po dobu 4 měsíců psychického a fyzického týrání své manželky, a to i před svým synem, přičemž poškozená musela vyhledat lékařské ošetření. Pokračující trestný čin páchal úmyslně a po delší dobu, neváhal narušit integritu jiné osoby, přičemž poškozenou byla jeho manželka, tedy osoba blízká, jež je navíc jedincem slabším. Žalobce rovněž porušoval právní předpisy v dopravě, a to nebagatelním způsobem, neboť mu byla rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 12. 8. 2014, sp. zn. P/2097/2014/OS1/Jad, uložena mimo jiné i sankce zákazu činnosti řízení motorových vozidel na půl roku. Navzdory tomu dne 17. 12. 2014 havaroval s dodávkou, tedy řídil motorové vozidlo, čímž mařil výkon úředního rozhodnutí, za což byl Okresním soudem v Karviné dne 26. 1. 2015, čj. 5 T 6/2015-43, odsouzen. Žalobce tedy páchal trestnou činnost opakovaně, a to i tehdy, kdy již věděl, že je s ním pro předcházející trestnou činnost vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu.

Dle žalované nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek zvyšuje i to, že trestnou činnost páchal navzdory již jednou absolvovanému trestnímu řízení, tedy že na něj toto nemělo patřičný výchovný vliv. Přestože žalobce pobývá na území České republiky teprve od roku 2011, přesto již spáchal 2 trestné činy. První páchal v druhé polovině roku 2013, druhý koncem roku 2014. V jeho případě je tedy nemožné najít delší časový úsek, kdy by veřejný pořádek nijak nenarušoval.

K podstatě posuzování přiměřenosti žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, dle něhož se poměřuje veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince. K intenzitě zásahu do rodinného a soukromého života žalovaná uvedla, že žalobce žije na území České republiky od roku 2011, tedy poměrně krátkou dobu. Má zde manželku, s níž se však rozvádí, a to pro násilnou trestnou činnost páchanou vůči ní. Dále zde má nezletilého syna, nar. ..., který žije se svou matkou a se žalobcem se stýká. Z výpovědi matky nezletilého vyplynulo, že se tak děje pravidelně, avšak nijak často, a že má k synovi citové pouto. Dle stvrzenek doložených k odvolání žalobce platí na syna pravidelně výživné.

Žalovaná dále uvedla, že žalobce není držitelem žádného živnostenského oprávnění, není účasten v žádné obchodní společnosti a není vlastníkem nemovitosti nacházející se na adrese, na níž má nahlášen trvalý pobyt. Dle pracovní smlouvy doložené k odvolání byl žalobce zaměstnán, předmětná smlouva však zakládala pracovněprávní vztah na dobu určitou, konkrétně do 31. 3. 2015. Žádné další vazby zjištěny nebyly. Za jedinou relevantní vazbu žalobce na území České republiky označila žalovaná vazbu na jeho syna, s nímž však nežije ve společné domácnosti a není s ním v každodenním kontaktu. Dosavadní způsob vzájemných styků proto nebude dle žalované rozhodnutím nijak závažně narušen, neboť v něm lze pokračovat i v případě žalobcova přesídlení do jeho vlasti. Pro občasná setkávání, jež ostatně byla dosud normou, mu totiž postačí krátkodobé vízum s více vstupy, které umožňuje strávit na území schengenského prostoru až 90 dní během půl roku, příp. může požádat o jiné (nižší) pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

K vazbám žalobce na jeho domovskou zemi žalovaná uvedla, že svou vlast opustil až ve věku 22 let, tedy v dospělosti. Zná tudíž tamní jazyk i realie, a z tohoto důvodu by pro něj návrat nebyl neřešitelným problémem. K přesídlení navíc došlo teprve před 4 lety, tedy před poměrně krátkou dobou, a tudíž vazby odvolatele na jeho vlast nemohly být přetrhány. Žalovaná vychází také z toho, že žalobce je dospělý člověk, který by měl být schopen se o sebe postarat, a to i mimo území České republiky, navíc zde nepobývá na základě mezinárodní ochrany, a proto nejsou známy jiné závažné důvody, jež by jeho pobytu v domovské zemi bránily.

Nebezpečnost žalobcem spáchaného narušení veřejného pořádku žalovaná posoudila tak, že ačkoliv se nedopustil trestné činnosti nejzávažnější, dopustil se trestné činnosti násilné, a to vůči své vlastní manželce. Nebezpečnost žalobce z pohledu narušení veřejného pořádku v daném případě vyplývá především z časové skladby jím páchaných trestných činů. Přestože nepáchal trestnou činnost mimořádné závažnosti, je v daném případě zrušení jeho povolení k trvalému pobytu přiměřené, a to pro poměrně nízkou intenzitu zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně.

Postup žalované shledal žalobce nezákonným pro nesprávnou aplikaci neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, přičemž poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, dle něhož je pojem „veřejný pořádek“ nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu v kontextu daného ustanovení a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu, atd. Vždy je nutné vzít v úvahu specifika každé jednotlivé normy. Dle žalobce správní orgány aplikovaly usnesení rozšířeného senátu NSS bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem daného případu, čímž došlo k smísení správního uvážení s výkladem neurčitého právního pojmu, což je procesním pochybením žalovaného i správního orgánu I. stupně. K aplikaci ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce poukázal též na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, čj. 7 As 90/2013-41.

Dle žalobce musí být citované ustanovení interpretováno též ve spojení se směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat na území členských států, jakož se k této problematice a k této směrnici vztahuje četná judikatura Soudního dvora Evropské unie. Zdůraznil, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku musí být podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na chování dotyčné osoby, tedy že osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Žalobce má zato, že z obsahu rozhodnutí žalovaného naopak vyplývá, že nebyly vzaty v úvahu veškeré skutečnosti v souvislosti s aplikací ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a napadené rozhodnutí je výsledkem pouhé všeobecné paušalizace závažného veřejného zájmu.

Dle žalobce správní orgány postupovaly i v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť z průběhu správního řízení je zřejmé, že argumenty svědčícími ve prospěch žalobce se nezabýval ani jeden z orgánů, což představuje další procesní pochybení, které výrazným způsobem zasahuje do jeho práv.

Žalobce dále namítl, že žalovaná pochybila při procesu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. K přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). S ohledem na rozsah poměřování principu přiměřenosti ve smyslu judikatury NSS a ESLP žalobce dovodil, že Ministerstvo vnitra, jakož i žalovaná, nezohlednily všechny aspekty principu přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaná i správní orgán I. stupně v dané věci neaplikovaly ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců náležitě, neboť nevzaly v potaz všechny aspekty uvedené v příslušném ustanovení. Výslech manželky žalobce M. F., dnes M. R., posoudila v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu (tzv. zásada volného hodnocení důkazů). Dnes již bývalá manželka žalobce umožňuje žalobci kdykoliv svého syna vidět a vyjadřovala nesouhlasná stanoviska o zrušení trvalého pobytu svého manžela. K žalobě přiložil její vyjádření ze dne 29. 6. 2015, ve kterém potvrzuje, že se na straně žalobce skutečnosti změnily. Žalobce doložil i stvrzenky o zaplacení výživného na nezletilého syna. Významnost tohoto jednání však žalovaná ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců náležitě neposoudila. Žalobce si jednoznačně uvědomuje, že jeho syn má nárok na placení výživného, proto pravidelně výživné platí své bývalé manželce, aby obstarala vše nezbytné pro syna, jakož i on sám mu nakupuje nové oblečení či hračky. Dle žalobce žalovaná vůbec nepřihlédla k potřebám jeho nezletilého syna. Potřeby dítěte se dělí na biologické, psychické, sociální a vývojové. Nezletilý D. je tříletým dítětem, pro které je nezbytné navazovat kontakty s oběma rodiči, aby se tak plnohodnotně zapojil do širšího společenského okruhu ostatních dětí, kdy takový kontakt je nezbytný též k zajištění samotné identity nezletilého. Žalovaná nepřihlédla též k základnímu právu dítěte, a to právu na řádnou péči ze strany obou rodičů, pouze dovozovala jeden z důsledků uvedených v čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte, a to možnost výchovy oddělených rodičů s možnou minimalizací kontaktů z jejich strany z různých důvodů. Žalovaná již ale nezvážila konkrétní zájem dítěte, jakož i nepřihlédla ke konkrétním a hlubším vazbám žalobce k nezletilému a nezletilého vůči žalobci, ačkoliv toto žalobce dokládá ve svém odvolání. Nelze taktéž odhlédnout od skutečnosti, že žalobce je národnosti egyptské, díky níž má v sobě zakořeněno udržování rodiny a péči o děti, což patří mezi prvořadé hodnotové cíle této národnosti. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že zrušení trvalého pobytu žalobce zasáhne do jeho soukromého a rodinného života zcela nepřiměřeným způsobem.

Žalovaná měla dle žalobce přihlédnout taktéž k té skutečnosti, že pokud dojde k jeho nucenému vycestování do rodné země, nebude zde mít zázemí pro svůj život. Bude bez jakýchkoliv finančních prostředků, čímž „nedobrovolně“ ohrozí placení výživného na jeho nezletilého syna, jakož bude omezen v pravidelném styku s ním, protože si nebude moci dovolit pravidelně jezdit do ČR z hlediska nedostatku financí. Zcela neadekvátně pak hodnotila žalovaná význam délky pobytu žalobce na území

ČR dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nezhodila, zda si v této době nerozvinul na našem území i jiné vazby. Pokud Ministerstvo vnitra dovodilo, že vazby žalobce na jeho vlast nemohly být přerušeny s ohledem na krátkou dobu pobytu, jedná se o pouhou správní úvahu, která není ničím podložená, a proto je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, v důsledku čehož je rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.

Pokud šlo o trestnou činnost v souvislosti s týráním manželky, žalovaná dle žalobce nepřihlédla k pokroku, který učinil v rámci psychologického poradenství. Toto poradenství mu z velké části napomohlo pochopit význam životních rolí v České republice (viz zpráva o spolupráci se žalobcem ze dne 12. 3. 2015). Při své první trestné činnosti, které se dopustil na své manželce, byl veden omylem ohledně role muže a ženy v manželském soužití v středoevropské kultuře, které je zcela odlišné oproti tradičnímu způsobu života v Egyptě. Jeho chování je sice těžko omluvitelné, ale se svou ženou aktivně spolupracuje a snaží se jí pomoci ve všem, o co ho požádá. S ohledem na uvedenou zprávu bylo dle žalobce vhodné a účelné znovu provést výslech jeho bývalé manželky. Tuto skutečnost měla žalovaná blíže prověřit v souladu se zásadou materiální pravdy a ustanoveními § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Žalobce má za to, že žalovaná nesprávně posoudila i jeho opakovanou trestnou činnost, a to zejména v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146. Z uvedeného rozsudku mimo jiné vyplývá, že je nutné v každém případě zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Žalovaná nezhodila ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu skutečnosti prokazující to, že žalobce již vede řádný život a snaží se aktivně na sobě pracovat, jinými slovy řečeno jeho chování nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Žalovaná, jakož i správní orgán I. stupně, dále nepoměřovaly při významech jednotlivých trestných činů zájmy, které jsou příslušnými ustanoveními trestního zákoníku chráněny. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 90/2013-41, ze dne 3. 10. 2013, dle kterého ani opakované spáchání úmyslných trestných činů nemusí vždy představovat opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což by bylo možné taktéž vztáhnout *a contrario* na dané řízení.

Další nedostatek rozhodnutí žalované shledává žalobce v tom, že si nikterak nezjistila ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu frekvenci kontaktu žalobce s nezletilým synem. V současné době jsou v mnohem častějším kontaktu, než vyplývalo z výsledku bývalé manželky žalobce. Rozhodnutí žalované proto citelně zasahuje do práva na soukromý a rodinný život, který je zajištěn i prostřednictvím evropských právních předpisů. Náležitě nebyly zkoumány ani ekonomické poměry žalobce, kulturní a společenské vazby na našem území, jakož i na území jeho domovského státu. Zejména ekonomické poměry žalobce by způsobily, že by nemohl v rozsahu uváděném žalovanou navštěvovat svého syna v České republice. Z výsledku jeho manželky jednoznačně vyplynulo, že mezi žalobcem a jeho synem jsou silné citové vazby, které odůvodňují, aby zde zůstal a pravidelně se podílel na výchově syna. O významnosti tohoto vztahu žalobce s nezletilým svědčí též vyjádření bývalé manželky ze dne 29. 6. 2015, z něhož plyne,

že si matka nepřeje zamezit úplné ztrátě kontaktu žalobce s nezletilým. Žalovaná ani nedoložila žádným důkazním prostředkem svou úvahu, dle které manželství žalobce s jeho bývalou ženou se rozvádělo na základě násilné trestné činnosti. O tom nesvědčí ani rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2015, čj. 11 C 170/2014. Ze strany žalované se tak jedná o účelový výklad jejích úvah pro zrušení trvalého pobytu žalobce.

Pokud jde o správními orgány uváděné získání jiného pobytového statutu, to není dle žalobce zaručeno a v zásadě není reálné. Závěr o závažném narušení pobytového statutu pro žalobce může představovat překážku pro získání jiného pobytového titulu. Při takovém zjednodušujícím závěru totiž správní orgány nepřihlíděly k tomu, že častým měřicím kritériem k zamítnutí žádostí o jiné druhy pobytů na území ČR je otázka závažného porušení veřejného pořádku, takže by bylo možné stěží uvažovat o jiné vhodné alternativě. Zrušením pobytového oprávnění došlo k omezení práv, které žalobce již dříve nabyl. S tím souvisí i omezení jeho práva a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění, atd.

Dle žalobce z ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců rovněž vyplývá, že primárním účelem tohoto ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, neboť je užito přítomného času. Takový jazykový výklad nutně vyžaduje, aby správní orgán v rámci svého odůvodnění rozhodnutí uvedl, proč by činy, kterých se žalobce dopustil, měly představovat ohrožení do budoucna. To však z odůvodnění v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu patrně není.

Žalobce závěrem shrnul, že rozhodnutí žalované je v mnoha bodech nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění není v souladu s judikaturou NSS a ESLP v tom smyslu, že nebyly vypořádány všechny komponenty principu přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce. Rozhodnutí spočívá na nesprávných skutkových zjištěních, kdy žalovaná nehodnotila důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou zákonnosti, když každé porušení zásady volného hodnocení důkazů je rovněž porušením zásady zákonnosti. Rozhodnutí žalované neodpovídá rovněž zásadě legitimního očekávání. Žalovaná nesprávným způsobem vyložila neurčitý právní pojem „závažné porušení veřejného pořádku“. Způsob, jakým bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu, vykazuje celou řadu procesních pochybení, jakož i pochybení hmotněprávní, protože žalovaná nevzala v úvahu celou řadu skutečností, které mají zajistit přiměřenou ochranu práv žalobce.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. Připomněla, že se žalobce během pouhých 4 let pobytu na území České republiky dopustil 2 trestných činů, přičemž prvního se dopouštěl po dobu několika měsíců a spočíval ve více útocích na chráněný zájem. V jeho případě je tedy nemožné najít delší časový úsek, kdy by veřejný pořádek nijak nenarušoval. Závažnost druhého trestného činu pak tkví v tom, že jím žalobce prokázal svou neúctu k právním předpisům České republiky a absenci výchovného vlivu předchozího odsouzení. Podmínky aktuálnosti i závažnosti tedy byly splněny a ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo namíste aplikovat.

K otázce přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že posoudila všechna kritéria pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, přičemž i detailnost posouzení jednotlivých kritérií je v souladu s požadavky relevantní judikatury. Skutečnost, že mezi žalobcem a jeho synem existují určité vazby, nerozporuje. Přesto si dle jejího názoru nelze nevšimnout, že k razantnímu rozvoji vzájemných vztahů došlo až po zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. S tím, že dojde k rozvoji vztahů mezi cizincem a jeho nezletilými potomky „shodou okolností“ až po zahájení správního řízení o zrušení pobytového oprávnění tohoto cizince, kdy cizinci poté používají své blízké jako důvod k námitce nepřiměřenosti rozhodnutí, se žalovaná setkává často. Podotkla, že při hodnocení četnosti setkání žalobce se synem, a tedy i při posouzení skutečného dopadu na rodinný život žalobce, vycházela z výsledku bývalé manželky žalobce uskutečněného dne 1. 10. 2014. Informace při tomto výsledku sdělené tak byly v době vydání obou správních rozhodnutí poměrně aktuální.

Závěrem žalovaná zdůraznila, že dopadem rozhodnutí není trvalé znemožnění pobytu žalobce na území České republiky, a tedy ani znemožnění jeho setkávání se synem. Žalobci je pouze odebíráno nejvyšší možné pobytové oprávnění, což je vzhledem k trestné činnosti žalobce naprosto legitimním cílem. Žalovaná konstatovala, že zrušení povolení k trvalému pobytu v tomto případě nijak nevybočuje z její ustálené rozhodovací praxe.

V replice na vyjádření žalované žalobce připomněl a zopakoval některé zásadní argumenty uvedené v žalobě a polemizoval se stanoviskem žalované uvedeným ve vyjádření k žalobě. Vyslovil nesouhlas s jejím názorem, že rozvinul své citové vazby k nezletilému synovi až po zahájení správního řízení o zrušení trvalého pobytu na území ČR, takový závěr navíc není ničím podložen. Žalobce pochází z Egypta, kde rodina stojí na jednom z nejvrcholnějších žebříčků jejich společnosti, ne-li na tom nejvyšším, proto se snaží veškerý volný čas věnovat svému nezletilému synovi, což činil i před zahájením správního řízení. Zopakoval, že z obsahu rozhodnutí žalované je zřejmé, že primárně zjišťovala skutečnosti v jeho neprospěch, aniž by také přihlížela k jeho argumentům a tvrzením, které v řízení uplatňoval, či se s nimi relevantně vypořádala. Žalovaná tak postupovala v řízení bez zachování pravidel spravedlivého řízení, čímž výraznou měrou zasáhla do práv žalobce, která jsou též ústavně garantována.

Pokud jde o vazby žalobce na domovskou zemi, ty nelze posuzovat pouze z délky pobytu na území ČR, jak učinila žalovaná. Měla také aktivně zjišťovat, jaké má žalobce příbuzné v Egyptě, zda se k nim může vrátit, zda nebude ohrožena jeho existence při návratu do domovského státu (zda má možnost, kde bydlet, apod.), k čemuž v daném případě nedošlo. Proto nemůže být správné tvrzení žalované, že všechny skutečnosti týkající se principu přiměřenosti zohlednila při své rozhodovací činnosti.

Žalobce setrval na svém názoru, že žalovaná dostatečně neodůvodnila závěr, že jeho chování představuje aktuální ohrožení veřejného zájmu. V této souvislosti připomněl, že termín „veřejný pořádek“ obdobně též „veřejný zájem“ jsou typickými neurčitými právními pojmy, jejichž naplnění a zohlednění v každém jednotlivém případě je v rukou správního orgánu, přičemž výklad takových pojmů

musí odpovídat okolnostem daného případu, o čemž lze v daném případě pochybovat.

Při jednání soudu konaném dne 7. 6. 2016 setrval žalobce na svých argumentech a procesních návrzích. Žalovaná se z jednání omluvila, přičemž současně sdělila, že setravá na svých skutkových i právních závěrech.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu v České republice od listopadu 2013. Na základě podnětu, který obdrželo Ministerstvo vnitra v podobě rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. 2T 35/2014, zahájilo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ze zmíněného rozsudku vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s odkladem na zkušební dobu 3 let s dohledem.

V průběhu správního řízení dne 1. 10. 2014 vyslechl orgán I. stupně jako svědka tehdejší manželku žalobce M. F., a to jak k jejich vzájemným vztahům (v té době byli v rozvodovém řízení), tak ke vztahu žalobce k jejich společnému nezletilému synovi.

Správním spis dále obsahuje listiny předložené žalobcem v průběhu odvolacího řízení, a to zprávu ze dne 12. března 2015 o spolupráci se žalobcem, kterou vystavila poradna pro psychologické poradenství NOMIA, z. ú., stvrzenky o placení výživného na nezletilého syna D. za měsíce V., VI., X., XI. a XII./2014 a I. a II./2016 v částkách 2.000,- až 3.000,- Kč, fotokopii pracovní smlouvy uzavřené se žalobcem na dobu určitou od 13. 10. 2014 do 31. 3. 2015 a výplatní pásky a fotografie jako doklad o kontaktu s nezletilým synem.

Dále je ve správním spise založen trestní příkaz ze dne 26. 1. 2015, čj. 5 T 6/2015-43, ze kterého je zřejmé, že byl žalobce uznán vinným z maření výkonu rozhodnutí orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost (konkrétně řízení motorových vozidel), která mu byla rozhodnutím na dobu šesti měsíců zakázána, za což mu byl uložen peněžitý trest a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku a šesti měsíců.

Žalobce učinil ve věci spornou otázku výkladu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, konkrétně výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, a posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života stěžovatele. V souvislosti s oběma aspekty pak namítal i nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalované.

Dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li

zahájeno řízení o správním vyhoštění. To platí současně za podmínky, že takové rozhodnutí bude přiměřené ve smyslu ustanovení § 174a téhož zákona z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Posledně zmíněné ustanovení § 174a stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V projednávané věci správní orgány provedly výklad pojmu „závažné porušení veřejného pořádku“ a pro svůj závěr o splnění důvodů pro aplikaci ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců argumentovaly tím, že se žalobce dopustil během 4 let pobytu na území České republiky dvou trestných činů. Nebezpečnost žalobce dle jejich názoru z hlediska veřejného pořádku zvyšuje i to, že trestnou činnost páchal navzdory již jednou absolvovanému trestnímu řízení, tedy, že na něj nemělo patřičný výchovný vliv.

Vzhledem k nejednotnosti dřívější judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu se výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ v kontextu zákona o pobytu cizinců zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS. Rozšířený senát v něm konstatoval, že „*[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity*“. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.

Dále rozšířený senát uvedl, že „*[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že **taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti**“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že **předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje***.“

Nutno poznamenat, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se ve zmíněném usnesení zabýval převážně výkladem § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoliv výkladem tohoto pojmu v souvislosti se zrušením povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1

písm. a) cit. zákona. Přesto lze na nyní posuzovanou věc, která se týká aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, závěry vyslovené rozšířeným senátem vztáhnout. K takovému názoru dospěl v obdobné věci i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 73/2011, kde uvedl: „V první řadě zde totiž dochází ke zrušení pobytového oprávnění, což vede k omezení práv, která cizinec již dříve nabyt. S tím souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění atp. Oproti tomu při zamítnutí žádosti o trvalý pobyt a priori ke zhoršení postavení cizince nedochází, neboť dosud výhod spojených s trvalým pobytem nepožíval. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu tak bude zpravidla vyšší, než v případě zamítnutí žádosti o trvalý pobyt.“ V případě § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není důvodu pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ užitý v tomto ustanovení vykládat odlišně od téhož pojmu užitého v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Závěry vyslovené rozšířeným senátem v citovaném usnesení lze proto vztáhnout i na výklad § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy na případy zrušení trvalého pobytu cizince z důvodu závažného narušení veřejného pořádku.

Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu se se shora správními orgány provedeným hodnocením naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu závažného způsobu narušování veřejného pořádku v daném případě spokojit nelze. S odůvodněním naplnění uvedeného pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ ve výše nastíněném rozsahu se správní orgány dostatečně nevypořádaly. Zhodnotily sice charakter a závažnost obou spáchaných trestných činů (jako činnost sice nikoliv nejzávažnější, ale v prvním případě činnost násilnou), i časový sled žalobcovy trestné činnosti. Neposuzovaly však otázku skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, navíc se dokonce vůbec nezabývaly žalobcem již k odvolání přiloženou zprávou psychologické poradny NOMIA, z. ú.

Pokud šlo o přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života žalobce, vycházely správní orgány zejména z výsledku jeho bývalé manželky skutečněného dne 1. 10. 2014, přičemž konstatovaly, že k rozvoji vzájemných vztahů s jeho nezletilým synem došlo až po zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Rovněž vycházely z toho, že dopadem rozhodnutí není trvalé znemožnění pobytu žalobce na území České republiky, tedy že dosavadní způsob vzájemných styků proto nebude nijak závažně narušen, neboť pro občasná setkávání mu totiž postačí krátkodobé vízum s více vstupy, které umožňuje strávit na území schengenského prostoru až 90 dní během půl roku, příp. může požádat o jiné (nižší) pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

Již z výpovědi bývalé manželky dne 1. 10. 2014 však vyplynulo, že nezletilý syn D. je na žalobce silně citově vázán a že se s ním stýká, že mají dohodu, že se se synem může vidět jednou za 14 dní, ale i kdykoliv po domluvě. Z její výpovědi rozhodně nelze dovodit, že by styk probíhal pouze „čas od času“, resp. nijak často, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí žalované na straně páté. V průběhu odvolacího řízení pak žalobce dokládal i to, že na syna platí výživné. Žalovaná připustila, že zrušení trvalého pobytu je zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nikoliv nepřiměřeným, neboť dosavadní způsob setkávání se synem nebude napadeným rozhodnutím nijak závažně narušen, neboť v něm lze pokračovat

i v případě žalobceva přesídlení do jeho vlasti. To odůvodnila tím, že žalobce může i při zrušení trvalého pobytu požádat o jiný (nižší) druh pobytového oprávnění. Takové odůvodnění však postrádá úvahy o tom, jaké závěry z toho plynou pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného života žalobce. Správní orgány se v této souvislosti totiž nezabývaly ani otázkou, zda získání jiného druhu pobytového oprávnění je pro žalobce fakticky dosažitelné, zejména, zda právě závěr o závažném narušení veřejného pořádku není překážkou pro získání takového oprávnění.

S ohledem na shora uvedené krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí žalované, (případně i jemu předcházející rozhodnutí orgánu I. stupně), postrádají úvahy a hodnocení shora uvedených zásadních skutečností, které měly být v daném případě posuzovány, z tohoto pohledu tak krajský soud shledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným. Proto napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4.000,- Kč (tj. 3.000,- Kč za podání žaloby a 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě), náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žalobního návrhu, replika na vyjádření žalované, účast na jednání u soudu) po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 4 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, proto byla odměna o hodnotu této daně povýšena (§ 14 advokátního tarifu). Náhrada jízdného k jednání u soudu z Olomouce do Hradce Králové a zpět činila 373,- Kč.

Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 14. června 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu